

HỒI THỨ 81

TÂY HẠ QUỐC VƯƠNG RA BẢNG CHIÊU PHÒ MÃ

Đặng Bách Xuyên đưa ngón tay giữa bên trái ra điểm vào hai huyệt trọng yếu trước ngực lão Cái.

Nguyên phép điểm huyệt "Triệt huyết chỉ" của y hiệu nghiệm như thần, hễ điểm xong là cầm máu ngay tức khắc. Thế mà lần này y điểm đến hai lần, miệng lão Cái vẫn ứa máu ra không ngừng lại được.

Đặng Bách Xuyên chau mày khẽ la lên một tiếng thất vọng.

Vương Ngọc Yến nói:

- Đặng đại ca! Lão này bị nội lực âm hàn đẩy huyết ngược lên. Đại ca phải điểm vào các huyệt đạo sau lưng mới được.

Đặng Bách Xuyên nghe nàng nói liền tỉnh ngộ, xoay tay điểm vào huyệt "Thần Đạo" và huyệt "Chi Dương" sau lưng lão Cái, quả nhiên lão phun ra hai cục máu nữa rồi đình chỉ ngay.

Công Dã Càn lại nhét vào miệng lão một viên thuốc chữa thương. Chỉ trong chớp mắt, lão Cái hít một hơi thở mạnh rồi run run nói:

- Đa tạ... ân công đã cứu viện lão phu... Xin ân công... cho tôn tính đại danh.

Đặng Bách Xuyên đáp:

- Đã là bạn giang hồ với nhau thì việc tương trợ trong lúc nguy cấp là thường. Hành động nhỏ mọn này có chi đáng kể mà túc hạ phải quan tâm?

Lão Cái lại hít một hơi chân khí nữa liền cảm thấy khí lực mình cứ thoát ra ngoài dần mòn. Lão toan thò tay vào bọc để móc lấy vật gì nhưng kiệt lực mất rồi không cất tay lên được nữa. Lão nói:

- Phiền... tôn giá...

Công Dã Càn hiểu ý hỏi:

- Túc hạ muốn lấy vật gì phải không?

Lão Cái gật đầu.

Công Dã Càn liền móc giùm những đồ vật trong bọc lão ra thấy đủ thứ nào hoả đao, nào đá lửa, nào ám khí, nào dược vật, nào lương khô, nào bạc vụn... Lão Cái thều thào nói:

- Lão phu... không sống được nữa rồi... Bức bản văn này... rất là quan trọng... Xin ân công trao dùm vào tay một vị trưởng lão Cái bang... Lão rất cảm ơn... Lão vừa nói vừa thở hổn hển, đồng thời nhắc lấy một tập giấy vàng mà Công Dã Càn hãy còn cầm ở trong tay.

Mộ Dung Phục nói:

- Túc hạ cứ yên tâm. Vạn nhất mà thương thế túc hạ không khỏi được thì chúng tôi phụ trách việc trao tay bức bản văn đó cho vị trưởng lão Cái bang là xong. Nói xong đón lấy tập giấy vàng.

Lão Cái lại nói tiếp bằng một giọng rất yếu ớt:

- Lão phu là Dịch... Nhất Thanh... Cảm phiền các hạ nói cho trưởng lão hay rằng... lão phu ở nước Tây Hạ về... Đây là bản văn của Quốc vương Tây Hạ thông đạt đi các nơi để kén phò mã. Việc này trọng đại vô cùng... Và có liên quan mật thiết đến vận mạng an nguy của Đại Tống. Tệ Bang... Tệ Bang... Tệ Bang...Lão cố nói được ba tiếng Tệ Bang rồi hết hơi. Lão càng hốt hoảng càng không thốt ra lời được, rồi thấy lợm giọng dường như sắp nôn ra huyết.Lão đảo mắt đột nhiên ngó thấy Mộ Dung Phục tuần nhã, sực nhớ ra điều gì, lão cố gắng hỏi:

- Các hạ là ai? Có phải... Cô Tô... Cô Tô...

Mộ Dung Phục đáp ngay:

- Đúng đó! Tại hạ chính là Mộ Dung Phục ở Cô Tô.

Lão Cái hốt hoảng líu lười nói:

- Người... người là kẻ đại thù... của bản bang. Rồi lão thu hết tàn lực thò tay ra đoạt lại bức văn ở trong tay Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cũng không tranh dành với lão, để lão lấy bản văn về. Y nghĩ thầm:

- Cái bang vẫn đem lòng ngờ mình giết phò bang chúa Mã Đại Nguyên, gần đây tuy việc phao vu này không thấy ai đến nữa. Nhưng lão này mới ở Tây Hạ về, chắc chưa biết gì vẫn còn nghi cho mình là thủ phạm giết Mã Đại Nguyên.

Bỗng nghe lão Cái thu hết chút hơi tàn xé roac bản văn làm hai mảnh. Lão toan xé nữa nhưng hai chân bỗng duỗi thẳng rồi phun ra một hồi máu tươi nữa, thế là lão chết rồi. Phong Ba ác nhật lấy hai mảnh giấy ráp lại xem, nhưng trên bản này viết bằng thứ văn tự ngoại quốc ngoằn ngoèo, cuối cùng là một cái dấu rất lớn.

Công Dã Càn biết được nhiều thứ văn tự. Gã hiểu cả chữ Tây Hạ liền đọc bản văn lên:

"Công chúa Văn Nghi nước Tây Hạ tuổi sắp tới tuần cập kê. Đức vua quyết ý ra bản văn này để kén một vị văn võ song toàn, khôi ngô tuấn nhã chưa đính hôn với ai, sung vào ngôi phò mã.

"Cuộc kén chọn sẽ công khai khởi sự vào tiết trung thu tháng tám. Bất luận nhân sĩ nước nào tự tin mình là bậc nhân tài bậc nhất thiên hạ hãy đến ghi tên vào danh sách cho đúng kỳ hạn.

"Quốc vương ưu đãi hết thảy mọi người. Dù không trúng tuyển vào ngôi phò mã cũng tùy tài lực dụng, gia phong quan tước".

Công Dã Càn chưa đọc hết, Phong Ba ác đã cười ha hả nói:

- Ông bạn Cái bang này thiệt đáng buồn cười. Lão đã qua Tây Hạ lấy bản văn để trao cho trưởng lão Cái bang. Chẳng lẽ lão muốn cho vị trưởng lão nào đó sang ứng tuyển làm phò mã nước Tây Hạ chăng?

Bao Bất Đồng nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Tứ đệ có điều chưa hiểu đây thôi. Các vị trưởng lão Cái bang đều đã già nua lại xấu xa cả. Nhưng đệ tử trong bang thiếu gì người văn võ song toàn, thông minh anh tuấn. Nếu quả có một gã đệ tử nào trong bang trúng tuyển ngôi phò mã nước Tây Hạ há chẳng làm vinh dự cho bản bang ư?

Đặng Bách Xuyên chau mày nói:

- Thường nghe những bậc anh hùng hảo hán Cái bang chẳng ai mưu đồ công danh phú quý mà sao lão Địch Nhất Thanh này còn ham lợi đến thế?

Công Dã Càn nói:

- Đại ca! Theo lời lão nói thì việc này trọng đại lắm, có quan hệ đến vận mệnh an nguy của nhà Đại Tống. Nếu lời lão nói quả đúng sự thực thì quyết nhiên không phải là họ cầu công danh phú quý cho Cái bang đâu.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

- Không phải đâu là không phải đâu!...

Công Dã Càn nhìn Bao Bất Đồng hỏi:

- Tam đệ lại còn có điều gì cao kiến?

Bao Bất Đồng nói:

- Nhị ca! Nhị ca hỏi tiểu đệ "lại còn" có điều gì cao kiến? Chữ "lại còn" đó tỏ ra đệ đã phát biểu ý kiến một lần rồi, nhưng đệ đã đưa ra ý kiến nào đâu? Như vậy đủ chứng minh nhị ca không tin là đệ có cao kiến gì đâu, và ý tứ câu này chẳng khác gì nhị ca bảo: "Bao lâu tam lại nói lằng nhằng gì đó?". Có phải thế không?

Phong Ba ác tuy ưa cãi lý với người ngoài, song đối với anh em thì gã lại nhũn như con chi chi chẳng bẻ bai gì.

Bao Bất Đồng có tính thích tranh luận, nhưng quá khích hơn Phong Ba ác nhiều, gã bất chấp kẻ thân người sơ, hay thứ bậc tôn ti, ai nói gì không hợp với ý mình là cãi đến kỳ cùng.

Công Dã Càn đã biết tính khí Bao, nên tủm tủm cười nói:

- Tam đệ đã phát biểu, nhiều lần có lắm ý kiến rất hay. Ta nói "lại còn" đây là thật sự trông mong Bao tam đệ lần này "lại" có cao kiến.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Đệ xem ra lúc nhị ca vừa nói câu này vừa cười nửa miệng, chứ không phải có ý chân thành.

Y còn muốn nói nữa, nhưng Đặng Bách Xuyên gạt đi hỏi:

- Tam đệ! Theo ý kiến của tam đệ thì Dịch Nhất Thanh lấy bức bản văn nước Tây Hạ tuyền phò mã này về là lão có dụng ý gì?

Bao Bất Đồng đáp:

- Cái này... tiểu đệ lại không phải Dịch Nhất Thanh thì làm sao mà biết được lão có dụng ý gì?

Mộ Dung Phục đảo mắt nhìn Công Dã Càn để hỏi ý kiến gã.

Công Dã Càn tủm tủm cười nói:

- Theo ý đệ thì khác hẳn với Bao tam đệ.

Gã biết trước rằng bất luận mình bày tỏ ý kiến gì, Bao Bất Đồng cũng phản đối. Chi bằng mình nói chặn đầu trước đi là hơn.

Bao Bất Đồng trừng mắt nhìn Công Dã Càn nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Lần này nhị ca hoàn toàn sai rồi. Trong bụng tiểu đệ nghĩ rằng nhị ca nghĩ thế nào thì tiểu đệ cũng nghĩ đúng như thế, không sai chút nào.

Công Dã Càn cười nói:

- Tạ ơn trời đất! Thế thì tuyệt diệu!

Mộ Dung Phục hỏi Công Dã Càn:

- Nhị ca! Nhị ca thấy thế nào trong vụ này?

Công Dã Càn đáp:

- Hiện nay nước Đại Liêu, Đại Tống, Thổ Phồn, Tây Hạ và Đại Lý đối lập với nhau, trừ nước Đại Lý nhỏ bé ở nơi xa lánh tại cõi Nam là không tranh giành với ai, còn bốn nước kia đều có chí thôn tính thiên hạ, thống nhất giang sơn...

Bao Bất Đồng ngắt lời:

- Nhị ca nói thế là không đúng rồi. Nước Đại Yên ta hiện nay tuy không có đất đai cõi bờ, nhưng công tử đây chẳng giờ phút nào là không nghĩ tới việc phục quốc. Biết đâu ngày sau Đại Yên ta không phấn khởi oai hùng của tổ tiên mà trung hưng cơ nghiệp?

Gã nói tới đây, Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Phong Ba ác đều đứng nghiêm, vẻ mặt trang trọng đồng thanh nói:

- ý chí phục quốc, chúng ta nhất quyết không lúc nào quên được. Rồi người rút đao, kẻ tuốt kiếm, cầm binh khí đặt ngang trước ngực.

Nguyên tổ tiên Mộ Dung Phục thuộc dòng họ Tiên Ty đời xưa. Hồi loạn ngũ Hồ, họ Mộ Dung dòng dõi Tiên Ty ở Trung Quốc đánh Đông dẹp Bắc oai phong lừng lẫy, dựng ra những triều đại Tiên Yên, Hậu Yên, Nam Yên và Tây Yên. Sau họ Mộ Dung Phục bị nhà Bắc Ngụy diệt, con cháu họ Mộ Dung tản cư đi khắp nơi nhưng vẫn truyền đời dặn con cháu hoài bão ý niệm trung hưng phục quốc. Nhưng trải qua các triều đại Tuỳ Đường họ Mộ Dung ngày càng suy yếu, nên nguyện vọng khôi phục nước Đại Yên ngày càng mờ mịt.

Mãi đến cuối đời Ngũ Đại, trong họ Mộ Dung bỗng sản xuất ra Mộ Dung Long Thành một nhân vật kỳ tài, trăm đời cũng hiếm thấy. Mộ Dung Long Thành thông hiểu hết võ công các phái lớn và trở nên một tay hảo hán vô địch trong võ lâm thời bấy giờ. Mộ Dung Long Thành không quên lời di huấn của tổ tiên, tụ tập các vị anh hùng, mưu toan phục quốc. Nhưng thế lớn thiên hạ phân ly ^^^ ngày tất đi đến chỗ thống nhất giang sơn. Triệu Khuông Dẫn dựng lên nhà Đại Tống rồi bốn bể thanh bình, lòng người thịnh trị. Mộ Dung Long Thành tuy võ công cao cường, rút cục cũng không gây dựng nên do đó buồn bực mà chết.

Mấy đời sau, truyền đến Mộ Dung Phục, bao nhiêu tráng chí hùng ^^^ cùng võ công của Mộ Dung Long Thành dường như truyền cả lại cho Mộ Dung Phục. Nhưng công cuộc mưu đồ trung hưng nước Đại Yên đối với nhà Tống lại là hành vi phản nghịch vô đạo. Vì vậy tuy Mộ Dung Phục ngấm ngấm tụ tập hào kiệt, chứa thảo ^^^ lương, nhưng không lộ một chút tiếng tăm nào ra ngoài trừ bọn Đặng Bách Xuyên mấy người là chỗ chí thân, còn ngoài ra không ai ^^^ biết chân tướng y.

Trong võ lâm người ta chỉ đề cập đến Cô Tô Mộ Dung là một ^^^ võ công cực cao, vì hành vi kỳ bí xuất quỷ nhập thần chớ chẳng ai biết đến nhà Mộ Dung Phục vẫn hoài bão chí lớn.

Tuy cùng là một phái võ trên chốn giang hồ nhưng hành động của nhà Mộ Dung khác hẳn những phái khác. Con mắt người thường chỉ thấy Mộ Dung như cái đinh trước mắt và phái nào cũng ghen ghét Mộ Dung Cô Tô.

Lúc này ở giữa quảng đồng nội bát ngát bốn mặt không người, Bao Bất Đồng mãi mê đề cập đến chí lớn phục quốc. Mọi người bất giác nổi tính anh hào rút kiếm tuốt gươm, khảng khái hiên ngang thổ lộ ý chí trong lòng.

Trái lại Vương Ngọc Yến từ từ trở gót thủng thỉnh đi ra chỗ khác xa ^^^ mấy người này. Nàng cho chuyện xung đố xung vương chỉ là những vọng tưởng hão huyền từ mấy trăm năm của họ Mộ Dung. Việc phục quốc tuy chẳng hy vọng gì mà cái họa diệt tộc lại nắm chắc hơn. Mầu thân nàng vào ẩn một nơi xa xăm hẻo lánh, không cho Mộ Dung Phục đến nhà và không muốn lai vãng nhà họ Mộ Dung cũng chỉ vì chuyện này.

Công Dã Càn nhìn bóng sau lưng Vương Ngọc Yến đi mỗi lúc một xa rồi nói:

- Nước Đại Liêu và nhà Đại Tống hai bên xảy ra việc can qua luôn mấy năm liền. Nước Đại Liêu tuy chiếm được thượng phong, nhưng muốn diệt được nhà Đại Tống còn là một việc muôn phần khó khăn. Nước Tây Hạ nước Thổ Phồn hùng cứ miền Tây. Hai nước này đều có đến mấy chục vạn tinh binh.

Bất luận Tây Hạ hay Thổ Phồn mà chịu trợ giúp Đại Liêu thì nhà Đại Tống quả nhiên nguy ngập. Trái lại, hai nước này quay về với Đại Tống thì cái họa diệt vong của Đại Liêu cũng có ngày sẽ đến.

Phong Ba ác võ đui đánh đét một cái nói:

- Nhị ca nói vậy là đúng lý. Trước nay Cái bang đối với Tống triều vẫn một dạ trung thành. Dịch Nhất Vương sang Tây lấy bản văn về dường như mong muốn nhà Đại Tống có tay thiếu niên anh hùng nào đi ứng tuyển ngôi phò mã nước Tây Hạ. Giả tử Đại Tống và Tây Hạ liên hôn với nhau, tất trở nên thiên hạ vô địch.

Công Dã Càn gật đầu nói:

- Nếu biểu là thiên hạ vô địch thì chưa chắc đã đúng. Có điều nhà Đại Tổng tiền lương phong phú, của cải dồi dào; nước Tây Hạ binh cường mã tráng. Hai nước này mà liên minh với nhau Đại Liêu cùng Thổ Phồn đều không địch nổi, còn nói chi đến nước Đại Lý nhỏ xíu kia nữa. Theo như tiểu đệ phỏng đoán, thì sau cuộc Tống Hạ liên minh việc đầu tiên của họ là thôn tính nước Đại Lý, bước thứ hai mới đến đánh Liêu Quốc.

Đặng Bách Xuyên nói:

- Dịch Nhất Thanh có lẽ tính thế thật, và dù có đúng như vậy nữa thì việc Tống Hạ liên minh không phải dễ dàng đâu. Các nước Đại Liêu, Thổ Phồn, Đại Lý mà biết tin này, nhất định thiết kế phá hoại.

Công Dã Càn nói:

- Chẳng những họ thiết kế phá hoại và họ đều muốn lấy công chúa Tây Hạ.

Đặng Bách Xuyên hỏi:

- Không hiểu công chúa Tây Hạ ấy đẹp hay xấu tính tình êm ả, hoà thuận hay kiêu hãnh ngang ngược?

Bao Bất Đồng cười ha hả nói:

- Đại ca làm chi việc đó? Chẳng lẽ đại ca cũng muốn qua Tây Hạ ghi tên ứng tuyển để ngấp nghé ngôi phò mã nước đó chăng?

Đặng Bách Xuyên đáp:

- Giả tử đại ca của tam đệ mới đôi mươi, võ công cao gấp mười hiện giờ, nhân phẩm đẹp để gấp trăm, thì ta đã lập tức bay qua Tây Hạ rồi. Tam đệ! Việc đồ mưu phục quốc của nước Đại Yên ta đã mấy trăm năm nay thủy chung vẫn như bất bóng trong gương, ^^ nước khó lòng thành công. Xét cho cùng chỉ vì mình chưa được một lực lượng đáng kể nào viện trợ mà ra. Nếu họ Mộ Dung cùng nước Tây Hạ kết viện trợ ngay và đại sư có cơ thành tựu.

Bao Bất Đồng tính ưa cãi chầy cãi cối thế mà nghe lời biện bác của Đặng Bách Xuyên, gã cũng phải luôn gật đầu nói:

- Đúng thế! Đệ chỉ mong rằng việc này sẽ giúp ích cho việc trung hưng phục quốc nước Đại Yên ta. Còn công chúa Tây Hạ bất luận đẹp hay xấu, tốt hay hư, nếu họ chịu gả con gái cho, Bao lão tam cũng mặt dạn mày dày lấy nàng làm vợ. Mọi người đều cười ồ lên, đưa mắt nhìn Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục là người thông minh tuyệt đỉnh biết ngay bốn gã muốn mình đi Tây Hạ ứng tuyển ngôi phò mã, y lắm bả:

- Kể về tuổi trẻ, tài mao, nhân phẩm, văn tài, võ học thì hiện nay trên đời khó mà hiếm được một chàng trai đủ tư cách như mình. Việc đi Tây Hạ cầu thân mười phần có thể nắm vững đến sáu bảy nhưng nếu Quốc Vương Tây Hạ kể về môn đăng hộ đối thì mình tuy là dòng dõi vương tôn quý tộc nước Đại Yên nhưng đã bị suy vong từ lâu rồi. ở nhà Đại Tổng mình chỉ là một tên áo vải bạch đình. Nếu so bốn nước Đại Tống, Đại Lý, Đại Liêu,

Thổ Phồn cùng phái thân vương công hầu đến cầu hôn, thì danh vị tước lộc mình bèn gót người ta thế nào được?

Mộ Dung Phục nghĩ vậy rồi đưa mắt ngó bức bảng văn, chàng thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Vì trước nay Công chúa cầu hôn đều do quốc vương sai đại thần làm mối mà kén chọn những tay tuổi trẻ tài cao trong nước phong làm phò mã, quyết không báo cáo bảng văn ra khắp thiên hạ để công khai lựa chọn như kiểu này. Chàng không tự chủ được, quay lại nhìn sau lưng Vương Ngọc Yến thì thấy nàng đứng dưới gốc cây liễu, tay phải nắm lấy một cành liễu rủ xuống, đưa cặp mắt băng khuâng nhìn dòng sông nước chảy lờ đờ. Mình nàng chỉ mặc một tấm áo mỏng, thực đáng thương. Mộ Dung Phục biết rằng biểu muội y từ nhỏ vẫn hoài bão một mối thâm tình với mình. Tuy cô mẫu cùng phụ thân mình có chuyện bất hoà, tìm hết cách để ngăn trở những cuộc gặp gỡ giữa nàng và mình nhưng nàng quyết chí ra đi tìm mình, chàng tự nhủ:

- Mộ Dung Phục này bôn tẩu khắp nơi, thuyỷ chung hoài bão một tấm lòng trung hưng phục quốc, đến võ công cũng không thể chuyên tâm rèn luyện được thì còn kể gì đến chút tính nhi nữ mà không lạnh nhạt thờ ơ? Nhưng Vương Ngọc Yến lại thâm tình với mình đến thế. Con người nào phải gỗ đá mà không xúc động tâm can? Nếu lúc này mình đột nhiên bỏ nàng ra để cầu hôn với một người công chúa chưa từng biết mặt bao giờ thì sao cho đành dạ?

Nghĩ vậy chàng biết rằng việc đi Tây Hạ cầu hôn là phải, nhưng trong lòng lại không nở.

© [HQD](#)